

ДУБ І КРУМКАЧ

*Вершаваны варыянт
казкі Алены Стэльмах (урывак)*

Ружовае сонца ўзнямалася ў неба,
Знікаў у блакіце сярпок-маладзік,
Расой прычашчалася сонная глеба,
І птушкі заводзілі дня рухавік.
На досвітку шырыўся хор шматгалосы:
З буслянкі гарланіла сосну дзятва,
Звінела пчала, лапкі мыючы ў росах,
З балотца картавае чулася “ква!”
І подсвістам шпак паддаваў усім дыхту:
“Дабавіць каленцаў! Шпарчэй! Весялей!”
І толькі сароку – мясцовую лыхту –
Збянтэжыў, з’явіўшыся ў небе, зладзей.
Драпежнік-крумкач плыў павольна ў паветры,
Падчас па-над вёскай апісваў кругі,
Напэўна вышукваў там зрокам адметным
Ахвяру ў свае кіпцюры-абцугі.
Пагрозы ніякай у выглядзе знешнім.
Чаго хвалявацца? І снедаць пара.
Ужо вераб’і на чырвонай чарэшні
Латошаць ласункі. Сарока з двара
Панесла праз поле навіны ў дуброву,
Зязюля насустрач паслала “ку-ку...”,
Абдымкі свае ў дзень расквечаны, новы,
Блакітны прасцяг распасцёр жаўруку.

КАЛЫХАНКА ЎНУКУ

Ціха дзень люляе	У нары лісіца
Вецер у галлі.	Грэе лісянят,
Ласку пасылае	Гушкае сініца
Зорачка зямлі.	Сонных птушанят.
Задрамалі дрэвы –	І пад коўдрай ночы
Засынае бор,	Засынае цень...
Сціхлі птушак спевы –	Спі, мой любы
Дрэмле дружны хор.	хлопчык,
	Заўтра будзе дзень.

Рэгіна Іосіфаўна Рэўтовіч нарадзілася 9 мая 1952 года ў вёсцы Даўнары Стаўбцоўскага раёна Мінскай вобласці.

З 1963 г. жыла ў г. Дзяржынску Мінскай вобласці, а з 2014 г. жыве ў ваенным гарадку Станькава Дзяржынскага раёна (з 2016 г. — вёска Станькава).

Вучылася ў сярэдняй школе №2 г. Дзяржынска. Адукацыя сярэдняя. Асноўная прафесія – швачка.

Ветэран працы. Зараз знаходзіцца на заслужаным адпачынку.

Творчы шлях пачаўся з 2009 года.

Займаецца перакладамі, у тым ліку перакладамі прозы ў вершаваную форму.

Член народнага клуба паэтаў і кампазітараў “Жывіца” Мінскай вобласці (2011), народнага клуба “Натхненне” (2013), паэтычнага клуба “Выток” (2009), ГА «Саюз пісьменнікаў Беларусі» (2012).

Крынічка: [вершы] / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: А.М.Вараксін, 2011.

У абдымках лёсу: паэзія / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: Печанко А.Г., 2012.

Вяночак шчасця: паэзія / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: Печанко А.Г., 2013.

Святло надзей: [вершы] / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: Каўчэг, 2015.

І смех і гора: байкі, казкі, жарты / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: Чатыры чвэрці, 2016.

На далонях жыцця: вершы, пераклады / Рэгіна Рэўтовіч. - Мінск: Чатыры чвэрці, 2018.

*Рэгіна
Рэўтовіч*

ЧЫТАЮ КНІГІ

Жыву сярод людзей,
Шаную продкаў мову,
Пад зоркамі надзей
Малюся слову.

У схоў былых вякоў
Нясуць тугу аблогі.
У мудрасці радкоў
Бяру я ўрокі –

Чужое працы плён,
Чужыя пешчу думкі...
У вырай новых дзён
Пакою клункі.

А лёсу кавалі
Падчас плятуць інтрыгі.
Калі душа баліць –
Чытаю кнігі.

ВЫРАЙ

Вайна. А ўсё ж ляцелі ў вырай гусі,
І па вясне вярталіся назад
З надзеяю, што ў роднай Беларусі
Зноў расквітнее шчасцем майскі сад...

Яшчэ рывок і спраўдзяцца надзеі,
Апошні бой – і скончыцца вайна!
Ды сэрцы беларусаў халадзелі
Ад гора, што пакінула яна.

І доўжыліся ў жалбе дні і ночы.
А час – лячыў, выводзіў з забыцця,
І ад няўцешных слез ясенелі вочы,
Народ вяртала праца да жыцця.

На паплавы ізноў імкнуцца гусі,
Квітнеюць шчасцем майскія сады.
Мы кожнаму герою Беларусі
Нясём ушанаванне праз гады.

ПОД ЗОВ ЛЮБВИ

Рябин кораллы – россыпью в снегу...
Под снежной бахромою дремлют ели...
Под гул ветров на белом берегу
Танцуют вальс февральские метели.

И дарит радость лёгкий белый снег
Влюблённым в день Святого Валентина,
Вокруг звенит задорный дружный смех –
И гаснет повседневности рутина.

Сегодня каждый счастье обретёт –
Судьба подарит чудо-валентинку,
И в небыль одиночество уйдёт –
Свою отыщет каждый половинку.

Рябин кораллы – россыпью в снегу...
Под снежной бахромою дремлют ели...
Под зов любви на белом берегу
Танцуют вальс февральские метели.

«АЛМАГ»

Прапячаталі ў газеце —
Дзіва ёсць адно на свеце,
Што хваробаў вельмі шмат
Лечыць нейкі агрэгат.

Назваецца «Алмаг»,
Усё лечыць, як той маг:
Нервы, печань і гастрыт,
І бранхіт, і сінусіт,

І інсульт, і неўралгію,
Нават — чулі? — ішэмію,
І падагру, і артрыт,
Ды яшчэ радыкуліт.

Захацеў навесці дзед
У здароўі марафет,
Аж дзве пенсіі аддаў —
Агрэгат сабе прыдбаў.

Пачаў лекі са спіны.
Лёг і кажа: «Баба, ткні
Ты “Алмаг” мой у рызетку
І лячы свайго ты дзедку.

Заўтра мне палечым грудзі,
Можа, кашаль меншы будзе,
А пасля яшчэ нагу,
Бо хадзіць я не магу».

Баба кожны дзень, каб слова,
Лечыць дзед адмыслова,
І вось, трэба ж, неяк раз
Прыпазнілася на час.

Дзед сядзіць, увесь надзьмуўся
І ад бабы адмахнуўся:
«Без цябе я абыдуся,
Сам я лекамі займуся».

Баба ўскочыла ад злосці,
Ды сказаць хацела штосьці,
А пасля рукой махнула
І «Алмаг» убок шпурнула.

Крэхча дзед ды лечыць болькі,
Як настане вечар толькі.
Баба села і чакае,
Калі ж дзед той акрыяе.

Вось аднойчы бачыць: дзед
Новы ладзіць марафет —
Чыста выбрыўся, прыбраўся,
За кіёк — і з хаты даўся.

Баба доўга не чакала,
У вакно пацікавала —
Там, на лаўцы, дзве суседкі,
Паміж імі ўсеўся дзедка.

«Ну, — падумала бабуля, —
Падлячыўся мой дзядуля,
Ну і цуда, ну й “Алмаг”,
Праўда — лечыць, як той маг».